

ALTIN KAFES

J. D. Oswald J. D. Oswald beş kitaplık fantastik *Sör Benfro'nun Şarkısı* serisiyle tanınmıştır. Bunun yanı sıra Komiser McLean romanlarının da yazarıdır. İskoçya'da, Fife'ta koyun çiftliği işletmektedir.

Kitapları: *Sör Benfro'nun Şarkısı* serisi: *Dreamwalker (Düş Gezgini, YKY, 2018)*, *The Rose Cord (Gül Bağı, YKY, 2019)*, *The Golden Cage (Altın Kafes, YKY, 2019)*, *The Broken World*, *The Obsidian Throne*. Komiser McLean romanları: *Natural Causes*, *The Book of Souls*, *The Hangman's Song*, *Dead Men's Bones*, *Prayer for the Dead*.

Özlem Yüksel 1971'de Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi, DTCF İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Çeşitli eğitim kurumlarında on yıl kadar yöneticilik ve İngilizce öğretmenliği yaptı. 2005'ten beri kitap çevirmenliği yapmaktadır. İngilizceden çevirdiği kitaplardan bazıları: *Camdan Kale* (Jeanette Walls, Marka, 2006); *Kan ve Petrol* (Michael Klare, Marka, 2006); *Gül, Haç ve Hilal* (Tim Willecks, Doğan Kitap, 2007); *Gecenin Anlamı* (Michael Cox, Doğan Kitap, 2008); *Asrın Vebası Narsisizm* (Jean M. Twenge, Kaknüs, 2010).

J. D. OSWALD'ın
YKY'deki kitapları:

Düş Gezini (2018)
Gül Bağı (2019)
Altın Kafes (2019)

J. D. OSWALD

ALTIN KAFES

Sör Benfro'nun Şarkısı – 3

Roman

Çeviren
Özlem Yüksel

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5395
Doğan Kardeş - 956
—gençlik—

Sör Benfro'nun Şarkısı – 3. Altın Kafes / J. D. Oswald
Özgün adı: The Ballad of Sir Benfro – 3. The Golden Cage
Çeviren: Özlem Yüksel

Kitap editörü: Darmin Hadzibegović
Düzeltilti: Başak Günsever

Kapak tasarımı: Darmin Hadzibegović - Süreyya Erdoğan

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece / İstanbul
Telefon: (0 212) 697 30 30
Sertifika No: 12058

Çeviriye temel alınan baskı: Penguin Books, Londra, 2014
1. baskı: İstanbul, Haziran 2019
ISBN 978-975-08-4518-5
Copyright © James Oswald, 2012
İngilizce olarak ilk kez Büyük Britanya'da
Penguin Books Ltd tarafından yayımlanmıştır.

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2016
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Bu kitabın telif hakları ONK Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Bu kitabı mümkün kılan Juilet'e

1

Hırsız yuvasında başkasının çocuğu
Büyücünün soyuna piç vâris
Ruh çalan, can alan
Dünyaların sonunun alameti

Deli Goronwy'nin Kehanetleri

Sessizlik dünyayı görünmez bir sis gibi sarmıştı. Aęaęlar bile sert rüzgârla dalgalanıp sallanmalarına rağmen hiç ses çıkarmıyorlardı. Yerdeki otlar çiyden ıslaktı ama çıplak ayaklarının tabanları otları hissedemiyordu. İçinden bir ürperti geçti, ama onu ürperten, yüzüne vuran buz gibi rüzgâr değil, içgüdüleriyle kaçmaya çalıştığı, içine işleyen, acıtan soğuktu.

Errol buraya nasıl geldiğini bilmiyordu, iki büyük ağaç kökünün arasına çömeldi, titreyerek pelerinine sarındı. Yorgundu ama her nasılsa uyku tutmuyordu. Birini mi bekliyordu? Bilmiyordu ama buraya daha önce gelmiş gibi hissediyordu. Hareket etmeyi düşünmek bile ayak bileklerini sızlatıyordu; ne ayağa kalkmak ne de bir şey yapmak istiyordu; bu buz gibi kovukta kıvrılıp uyumaktan başka bir isteği yoktu.

Bir uyuyabilse.

Kızın kokusu burnuna geldi. Henüz bir şey duyamıyordu, kendi kalbinin atışını bile işitmiyordu ama hoş koku aklına ısıtan güneşin, tutuşan ellerin ve uzatmalı öpüşlerin anılarını getirdi. Her şey huzur veren koyu bir yeşile büründü ve Errol bir an için soğuğu da acıyı da unuttu.

Karanlık kuytusundan, seyrek ve yaşlı ağaçların arasından kıvrılarak giden patıkaya baktı. Kızı önce epey uzakta gördü; gölgelerden çıkmadan dikkatle yürüyordu.

Biraz daha yaklaşınca, Errol emin oldu. Bu Martha'ydı, onu son gördüğündeki gibiydi: Ciddi bakışlı gözleri kendisini bekleyen görevine odaklanmış, omuz hizasındaki siyah saçları atkuyruğu yapılmış, sırtında hâlâ çizmelelerine kadar inen orman yeşili seyahat pelerini. Mümkün mertebe yüksek ağaçların rüzgârın savurduğu tentesinin altında kalmaya çalışarak patikanın kenarından ilerliyordu. Arada bir başını kaldırıp göğe bakıyor, orada pusuya yatmış korkunç bir şey varmış gibi gri bulutların altını süzüyordu.

Errol ona seslenmek istedi. Martha. Ama sesi çıkmadı, yalnızca kafasının içinde yankılandı. Nedense buna şaşırmadı. Kimildayamaması da onu telaşlandırmıyordu. Bunun ardından ne olacağını biliyordu.

Martha açıktan yaklaşık iki yüz adım yürümek zorunda kalacaktı, topraktan kayaların çıktığı doğal bir açıklık alandan geçiyordu. Açıklığın kenarında duraklayıp bir daha gökyüzüne göz attıktan sonra adımını

cesaretle aydınlığa attı. Koşmadı; koşmak çok dikkat çekebilirdi. Neredeyse görünmez olana dek iyice büzüldü. Neredeyse, ama tamamen değil. Errol onu hâlâ görebiliyordu, açıklıktan düzgün adımlarla geçerken küçüldükçe küçülüyordu. Ve onu başkaları da görebiliyordu

Sessizlikte akıl almaz yaratıklar vardı. Dört büyük canavar birden ortaya çıktılar, omuzlarıyla kanat uçlarının arası on metre uzunluğundaydı. Kondukları anda yer sarsılmalıydı ama dev pençeli ayaklarının üzerinde hiç sarsılmadan Martha'nın etrafını çevirdiler. Kapana kıştırdılar.

Errol'ın elinden izlemekten başka bir şey gelmiyordu, onu felce uğratan şey korkunun da ötesinde bir şeydi. Ama Martha korkmuyordu. Ejderha değıllermiş de yaz günü çayırdaki uysal koyunlarmış gibi duruyordu aralarında. Hepsine birer birer baktı, dudakları sessiz sözlerle oynadı. Elini uzattı, küçük bir ışık topu belirdi, avucunun üzerinde havada durdu. Ejderhalardan biri bunu görünce elinde olmadan geriledi, hayrete düşmüş gibi ayakları kuyruğuna takıldı.

Martha bunu geçiş izni olarak kabul etmiş olmalıydı ki açıklıkta yürümeye devam edecekmiş gibi cesurca ejder halkasının dışına çıktı. Ejderhalar birbirlerine baktarken, Errol hayretle ve umutla kızın bir adım, iki adım atmasını izledi. Belki bu sefer başaracaktı Martha.

Bu sefer mi?

Her şey bir anda oldu. Gerileyen ejderha hızla döndü, devasa pençesiyle Martha'yı belinden yakaladı. Er-

rol elinden hiçbir şey gelmeyeceğini bilse de, saklandığı yerden çıkmaya çabaladı. Ejderhalar havaya fırladılar, Martha'yı pullu göğsüne bastırmış olanı ağaçların arasından yükselmeye çabalıyordu. Errol son bir boş çabayla çıkmaya uğraşırken ayağı bir ağaç köküne takıldı ve yüz üstü yere devrildi.

Beklediğinden çok daha çabuk yere çarptı ve çarpmanın etkisiyle sesler üzerine boşaldı: Kayaların üzerinden akan suyun yankısı, erkenci kuşların sabah cıvıltıları. Burnuna dolan tozlu, baharatlı kokuyla hapşırıldı, sonra güçlkle ayağa kalktı. Ayak bileklerine bir sancı saplandı ve arka üstü, uykusunda, rüyasında ezdiği kısa otlarla süpürge otlarının üzerine devrildi. Martha.

Gözlerini ovuşturup çapakları temizledi, soğuktan ürperdi. Battaniye yerine örtündüğü eski püskü pelerin, uykusunda ifritlerle boğuşmuş gibi yatağın ayakucunda dertop olmuştu. Farkında olmadan çizgilere uzandı, üşümüş kemiklerini ısıtmak için çizgilerden ısı çekti. Çizgiler göğsünü ısıtırken bir an Beulah'nın kalbine bıçağını sapladığı yerdeki yara izinin gerildiğini hissetti. Martha'nın iyileştirdiği yer. Sonra dikkatini ayak bileklerine verdi, hızlı iyileşmelerini umarak sancısını geçirmeye çalıştı.

“İyileşecek bileklerin. Biraz zaman ver.” Mağarada yanına gelenin yaşlı ejderha Corwen olduğunu görmek için başını kaldırıp bakmasına gerek yoktu. Ejderhaya bakacak yerde eğilip bir bileğini, sonra diğerini ovuşturdu, Grym'in parmaklarından aktığını hissetti. Sonunda acıyla başa çıkacağına kanaat getirince, ağır ağır ayağa

kalktı, ateşin başına gitti ve küllenmiş korların üstüne birkaç dal koydu.

“Erken kalkmışsın, Errol. Yine kâbuslar mı gördün?”

“Kâbuslar değil, tek bir kâbus.” Errol ayaklarını sürüyerek mağaranın ağzına gitti, açıklığa baktı. Her şey sakindi, şafak vakti sönük bir aydınlık vardı. “Hep aynı şey.”

“Öyleyse büyük olasılıkla Martha sana önemli bir şey söylemeye çalışıyor.” Corwen yanındaydı, vardı ama aynı zamanda da yoktu. “Dikkatini yoğunlaştırmalı, onunla iletişim kurmak için kendini zorlamalısın. Belki rica edersen...”

“Benfro’dan mı? Benden hiç hoşlanmıyor. Neden hoşlansın ki? Benim türüm bütün ailesini katletti.” Errol yolun karşı tarafındaki, derme çatma çatısı dal parçaları, eğreltiotları ve kuru çalı çırpıdan yapılmış küçük taş ağıla baktı. Öyle yalnız bir hali vardı ki Errol içinde yatan ejderhanın mutsuzluğunun adeta tadını alıyordu.

“Hem kendi rüyalarıyla başı yeterince dertte zaten.”

“Majesteleri, iyi değilsiniz. Yataktan çıkmamalısınız.”

Kraliçe Beulah, yüzünde küçümseme ile bezgin bir teslimiyet karışımı bir ifadeyle hizmetçisine baktı. Fakat yine uykusuz geçen bir gecenin daha ardından, az önce patlayan midesinin hemen arkasından başı da patlayacak gibiydi. Hiç olmazsa bu kızda, eşikte gazabından her an

kaçmaya hazır duran öbür sırtıkan hizmetçilerin aksine biraz kişilik vardı. Bu faydasız kadınlara neden ihtiyacı vardı sanki? Kendi başına giyinmeyi daha iki yaşında öğrenmişti.

“Ben babam değilim. İkiz Krallığı yataktan yönetmeyeceğim.” Beulah yastıklardan doğruldu, iki gözünün arasına saplanan ağrıyla yüzünü buruşturdu.

“Hiç olmazsa bir hekim çağırırsam?”

Beulah bu soruya şaşırıldı; kadın sahiden ilgileniyor gibiydi.

“Pekâlâ” dedi ama saray şarlatanları tarafından kuralanıp ellenmenin bir işe yarayacağından şüpheliydi. “Ama bana bir Koç keşişi bul. Padraig’in bana ders kitabı muamelesi yapan o işe yaramaz bürokratlarından istemem.”

Oda hizmetçisi reverans yaptıktan sonra diğer hizmetçilerle birlikte odadan çıktı. Beulah başını tekrar yastığa bıraktı, alnındaki soğuk teri sildi. Bu tuhaf rahatsızlığa yakalanalı günler, belki de haftalar olmuştu. Gelip geçiyordu; bazen hiç olmadığı kadar zinde oluyor, ertesi gün yataktan çıkacak bile hali olmuyordu. Yediklerini midesinde tutmakta zorlanıyordu ve yiyebildikleri de müthiş şişkinlik yapıyordu. Birilerinin kendisini zehirlemeye kalkıştığından şüphelenirdi normalde, ama asil ruhlu Clun o yemeden önce ısrarla her yemeğinden tadıyordu ve sapasağlamdı.

Kızgınlık Beulah’ya biraz güç verdi ve bunu yataktan kalkmak için kullandı. Sırtı ve beli ağrı sızı içinde ban-

yoya gitti. Hizmetçilerin doldurdukları küvetten sıcak mis kokulu bir buhar çıkıyor, havada dönüyordu. Hem davetkârdı hem de mide bulandırıcıydı, Beulah müthiş bir çaresizlik içinde elinden geldiğince hızla lavaboya gitti. Dün akşam fazla bir şey yememişti ama yediklerinden geriye kalanlar şimdi şiddetle ağzına geliyordu.

Lavaboya eğilip soluklandı, bulantı dalgalarını bastırmaya çalıştı. Ne kadar zamandır bu durumdaydı? O acayip genç kadının Neuadd'da son derece eğitilmiş on iki savaşı rahibi kolayca alt ettiği o büyük fiyaskodan önce de bu durumda mıydı? O kadın Errol'la birlikte gözlerinin önünde esrarengiz biçimde bir anda yok oldukları zaman? Beulah'ya bu belirtiler o olayın hemen ardından başlamış gibi geliyordu. Belki de kötü bir büyü saldırısının etkisindeydi. Fakat kendisine büyü yapılmış olsa Beulah bunu kesinlikle bilirdi. Ne de olsa büyüde ustaydı. Hem Obsidyen tahtının gücü de elindeydi. Belki Melyn sorunun ne olduğunu anlardı, ama her zamanki gibi ona ihtiyacı olduğu zamanda başka bir yerdeydi. Öte âleme geçip Melyn'le iletişim kuracak gücü olduğunu hiç sanmıyordu.

Tahriş olan boğazındaki yanma, bulantısını biraz bastırır gibi oldu. Beulah kendini banyo yapabilecek durumda hissetti. Sıcak su ağrılarını yatıştırdı ve parfümlü sabun vücudunu gece terinden arındırdı. Uzun beyaz ipek bornozuna sarınıp giyinme odasına girdiğinde, kendini yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştı. Aynadaki yüzü bir deri bir kemikti, zayıf ve süzgündü.

Çilleri, insanı çirkinleştiren bir hastalığın döküntüsü gibi, kanı çekilmiş bir ceset kadar solgun cildinde iyice belirginleşmişti. Berbat görünüyordu; arkasında oda hizmetçisinin yansıması belirince dikkatinin başka yere kaymasına memnun oldu.

“Bir hekim getirttim hanımım. İstedığınız gibi bir Koç keşişi. Sizi dış odada bekliyor.”

“İyi, ama oradan bana bir faydası olmaz, değil mi? İçeri gönder.”

Hizmetçi reverans yapıp hızla odadan çıktı. Birkaç saniye sonra kapı usulca çalındı.

Beulah arkasına dönmeye zahmet etmeden, “Gir” dedi. Eşikte yol yorgunu gezgin bir keşiş yerine Başkâhya Cassters’ı görünce şaşırdı. Beulah bu adamı ak saçlı, tombul ve biraz uçuk biri olarak hatırlıyordu ama ihtiyarlık adama yetişmişti.

“Majesteleri. Kendinizi iyi hissetmediğinizi söylediler. Size nasıl yardım edebilirim?” Başkâhya selam vermek üzere eğilecek oldu ama Beulah adamı engelledi. Tek dizinin üstüne çökerse bir daha ayağa kalkamayabilirdi.

“Gelin Ekselans, oturun. O sersem kızın sizi çağıracağı bilseydim asla göndermezdim. Ben yalnızca bana bir keşiş getirmesini istemiştim.” Yaşlı adamı boş avluya bakan büyük pencerenin önündeki koltuklardan birine götürdü, kendisi de bir koltuğa geçip oturdu.

“Peki, neden bizden yardım istediniz? Pdraig’in saray hekimlerini beğenmiyor musunuz?”

“Kanımı sülüklerini semirtmek için kullanıyorlar, şişe çekmekten sırtımı yara yaptılar. Tıptan anladıklarını hiç sanmıyorum.”

Cassters gülümsedi, küçük berrak gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi. “Söyleyin bana kraliçem. Ne kadar zamandır keyifsizsiniz?”

“Herhalde artık üç hafta olmuştur” dedi Beulah. “Bir düzeliş bir kötüleşiyor. Sabahları hep şiddetleniyor. Geceleri uykumu bir alabilsem. Ama hep çok bitkin hissediyorum kendimi.”

“Müsaade eder misiniz, hanımım?” Cassters elini uzattı, Beulah’ın bileğini tutup nabzını saymaya başladı. Eli sıcaktı, alnına dokunan eli ise kupkuruydu, dikkatle gözlerinin içine bakıyordu. Birine bu kadar yakın olmak tuhaf geldi. Yüzüne böyle dokunmaya bir tek Clun cesaret edebiliyordu, zaten Beulah haftalardır onun odasına gidecek gücü kendinde bulamıyordu. Sevgili Clun o hain üvey kardeşine hiç benzemiyordu. Ama zaten Errol, Clun’ın gerçek üvey kardeşi de değildi, değil mi?

“Lley’nin çocuğunu biliyor musunuz?” diye sordu Beulah.

“Kraliçem?”

“Öldüğünde, ne kadar oldu, on altı yıl kadar önceydi. Gebeydi. Herhalde biliyorsunuzdur.”

Cassters doğruca gözlerinin içine baktı. “Ancak vefatından sonra duydum” dedi. “Hekimi Peder Gideon’du. Bana olanları sonradan anlatmıştı. Anlaşılan bebeğin babası, Llanwennog prensi Balch’mış.”